Z Karlova na Albertovské svahy

Pražský Karlov je historická oblast, která se rozkládá nad Nuselským údolím. Tuto čtvrť nechal v roce 1350 založit císař Karel IV. jako součást velkolepého urbanistického plánu Nového Města Pražského.

Zdá se, že je to ideální místo pro začátek poslední říjnové vycházky turistické party z „Jedničky“. Dnes nám ale nejde jen o historii, i když ta je víc než zajímavá a nedá se úplně přejít, jsou tady přece parky, zahrady a spousta stromů v ulicích. A podzim v přírodě patří k nejkrásnějším obdobím roku, příroda se mění v pestrou směsici fascinujících barev. Na to se těšíme a chceme si to také do naší kroniky nafotit.

Přijeli jsme k dětské nemocnici, ulice Ke Karlovu sice barevnou přírodou nehýří, ale kolem Fyzikálního ústavu UK nás dovedla před areál bývalého kláštera augustiniánů. Již zdálky bylo vidět, že se topí ve zlátnoucím listoví platanů a lip. Zdobení brány si možná všimne málokdo, je to hodně vysoko, nám to ale neuniklo. V přední části svatý obrázek s patinou, vnitřní část vstupní brány zdobí sluneční hodiny. Klášter patří k historickým pokladům našeho města, je opravený a dnes v něm sídlí **Muzeum Policie ČR.**

Dominantou a nejcennější stavbou areálu je kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého. Založen byl Karlem IV. jako součást kláštera a postaven podle plánů Matyáše z Arrasu. Unikátní stavba, dnes je sice zavřená, ale vnitřek známe z vánočních koncertů orchestru české policie. Karel IV. si kostel osobně hlídá z výklenkové kapličky.

Přehlédnout se nedají dvě kamenné kašny, ale ani památníky. Ten první je padlým policistům a hasičům během výkonu jejich služby, a ten druhý se jmenuje **„Síla práva“.** Jedná se o potírání obchodu s omamnými prostředky při pražském policejním ředitelství. Ten boj začal již 22. 10. 1928. Protidrogová brigáda naší doby byla založena 1. 11. 1991. Snad symbolicky je památník umístěn na bývalém hřbitůvku s hřbitovní kaplí augustiniánů.

Rozsáhlý areál jsme obešli a jsme na hraně Nuselského údolí před Bastionem U Božích muk. Významnou barokní stavbou, jež propojuje středověkou historii s moderní architekturou a nabízí jeden z nejkrásnějších výhledů na Vyšehrad s bazilikou Petra a Pavla, Pankrác a Nuselské údolí.

Samotný Bastion je pětiúhelníková stavba vystupující z hradební linie jako zpevnění pražské obrany po třicetileté válce. Původ místa odkazuje na boží muka, která v těchto místech stávala. Celý prostor Bastionu prošel v roce 2011 citlivou rekonstrukcí podle návrhu ateliéru MCA a v roce 2012 získal nejvyšší architektonické ocenění Gran Prix Architektů.

Bastion funguje také jako galerie pod širým nebem, kde se střídají sochařské výstavy předních českých umělců, jako je Olbram Zoubek, Kurt Gebauer, Jan Kaplický. Dnes je tady sochařské zamyšlení **Shelter.** Vychází ze specifické situace Bastionu, uzavřeného, ale zároveň otevřeného prostoru pohledů na město. Bastion je výjimečné místo i pro naše fotografky Hanu, Janu a Jitku. Snažily se vše nafotit.

Plastika Acquae – obří kapka vody z leštěné oceli, téměř zapomenuté futuristické dílo Jana Kaplického z roku 2004 pro výstavy v Miláně a Benátkách. Dílo vyjadřuje představu o budoucnosti balené vody ve veřejném prostoru.

Tak ještě společnou fotku a kolem nových teras s kavárnou Horská opouštíme Bastion

Z Bastionu je to jenom pár desítek metrů do zahradního **parku Ztracenka**. Ta vznikla úpravou neutěšeného a dlouho zanedbávaného prostoru v letech 2006 – 2010 podle návrhu architekta Michala Gavlase ve stylu italské zahradní architektury. Inspirací prý byly zahrady pod Pražským hradem Josipa Plečnika. Lepší den pro procházku zahradou pro její zářivé barvy jsme si snad ani nemohli vybrat. Nabízí také neuvěřitelné výhledy na kostel sv. Apolináře, univerzitní kampus Albertov a do Brožkovy genetické zahrady.

Opustili jsme Ztracenku východem na velké albertovské schody a procházíme po vrstevnici Albertovských svahů podél sportovního areálu vysokých škol. Pěšinu po vrstevnici zná málokdo, přitom nabízí zpětný pohled na Areál české policie, Hlavův ústav a budovy matematicko fyzikální fakulty s profesionální meteorologickou stanicí na střeše.

Albertovské svahy končí malými albertovskými schody a výhledovým místem z **terénního amfiteátru.** Ve svahu nad námi je vidět kostel **svatého Apolináře** z let 1362 – 1376 postavený Karlem IV. pod patronací Apolináře z Ravenny. Arch. styl gotika a baroko.

Stoupáme po schodech podél barokní fary z 18. století. Na jižním průčelí jsou dobře viditelné sluneční hodiny. Jsme na vrcholu v Apolinářské ulici před kostelem sv. Apolináře. Je to místo, které by vydalo na samostatnou kroniku. Tak jenom stručně, moderní dům navazující na kostel stojí na místě bývalého hostince „**Jedová chýše“, h**ospody s pohnutou historií. V provozu byla od 13. stol. do roku 1933. Hospoda si zahrála i v televizním seriálu „Hříšní lidé města pražského.

Svatý Vojtěch na toskánském sloupu je krásná barokní památka datovaná rokem 1677. A další nároží Apolinářské ulice? To je pohled na Hlávkovu „**Zemskou porodnici“,** postavenou v roce 1875 v anglickém novogotickém slohu, za použití režného zdiva.

Blíží se závěr naší vycházky - Kateřinská zahrada, její horní vchod byl dávno zrušený, tak jdeme podél mohutné zdi ke křižovatce nad botanickou zahradou Na Slupi ke spodnímu vchodu.

Kateřinská zahrada. Ve 14. století byla zahrada součástí nedalekého kláštera obutých augustiniánek. Její ozdobou a velikou zvláštností je **kostel svaté Kateřiny Alexanndrijské.** Tento architektonický skvost založil Karel IV. jako poděkování za své první vojenské vítězství. Stalo se tak na **svátek sv. Kateřiny.** Kostel s osmibokou věží, přezdívaný první pražský minaret, je dílem slavných architektů K. I. Dietzenhofera a Maxmiliána Kaňky.

Zahrada je příjemné odpočinkové místo plné vzrostlých stromů a laviček. Dnes klášter slouží, jako **psychiatrická léčebna** kde zemřel například Bedřich Smetana. Pod zlátnoucími platany jsme se rozloučili s dnešní barevnou vycházkou.

Na Karlově a Albertovských svazích ve čtvrtek 29. října 2026.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek,

Mnoho zajímavých fotografií nafotily Hana Mašková, Jana Jeřábková a Jitka Zicháčková,

tak ještě závěrem ty nejpovedenější

